

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
NILO JÄÄSKINEN IŠVADA,
pateikta 2014 m. rugsėjo 4 d.¹

Byla C-140/13

**Annett Altmann,
Torsten Altmann,
Hans Abel,
Doris Anschütz,
Heinz Anschütz,
Simone Arnold,
Barbara Assheuer,
Ingeborg Aubele,
Karl-Heinz Aubele**

prieš

Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht

(Verwaltungsgericht Frankfurt am Main (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Teisės aktų derinimas — Direktyva 2004/39/EB — 54 straipsnio 1 ir 2 dalys — Finansines paslaugas teikiančių subjektų priežiūros institucijų pareiga laikytis profesinės paslapties — Neteisėtą veiklą vykdžiusi bankrutavusi arba likviduojama investicinė įmonė — Poveikis profesinei paslapčiai — Informacijos atskleidimas civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu, jei tai būtina nagrinėjant bylą“

I – Įžanga

1. Šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl Sąjungos teisės nuostatų, susijusių su profesine paslaptimi, išaiškinimo. Prašymas buvo pateiktas nagrinėjant Altmann ir kitų bendraieškių², kurie yra nukentėję investuotojai, ir *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* (Federalinė finansinių paslaugų priežiūros tarnyba, toliau – *BaFin*) ginčą dėl šios 2012 m. spalio 9 d. sprendimo nesuteikti leidimo susipažinti su tam tikrais dokumentais ir informacija, susijusiais su bendrove *Phoenix Kapitaldienst GmbH Gesellschaft für die Durchführung und Vermittlung von Vermögensanlagen* (toliau – *Phoenix*).

¹ — Originalo kalba: prancūzų.

² — Dabar vykstančiame procese ieškovai yra: Annett Altmann, Torsten Altmann, Hans Abel, Doris Anschütz, Heinz Anschütz, Simone Arnold, Barbara Assheuer, Ingeborg Aubele ir Karl-Heinz Aubele (toliau – Altmann ir kiti bendraieškiai).

2. Kalbant apie Sąjungos teisę, sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą buvo aiškiai nurodytos trys direktyvos, t. y. direktyvos 2004/109/EB³, 2006/48/EB⁴ ir 2009/65/EB⁵. Tačiau vykstant procesui Teisingumo Teisme buvo patikslinta, kad vienintelė nuostata, kurią Teisingumo Teismui reikia išaiškinti, – tai Direktyvos 2004/39/EB⁶ 54 straipsnis.

3. Iš tiesų įvairių direktyvų pagrindu vykdydamos savo užduotis finansų sektoriaus priežiūros institucijos iš savo prižiūrimų įstaigų gauna daug informacijos. Šioje byloje kyla klausimas, ar investuotojas gali susipažinti su šia informacija po to, kai buvo paskelbtas neteisėtą veiklą vykdžiusios investicinės įmonės bankrotas arba pradėtas priverstinis jos likvidavimas. Be to, reikia patikslinti, kokiomis aplinkybėmis „konfidenciali informacija, nesusijusi su šiame procese dalyvaujančiomis trečiosiomis šalimis, gali būti atskleista civilinio teismo proceso ar arbitražo metu [civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu], jei tai būtina bylos nagrinėjimui“.

II – Teisinis pagrindas

A – Direktyva 2004/39

4. Direktyvos 2004/39 54 straipsnio „Profesinė paslaptis“ 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad visi kompetentingose institucijose dirbantys ar dirbę asmenys ar subjektai, kuriems, vadovaujantis 48 straipsnio 2 dalimi, buvo perduotos užduotys, taip pat kompetentingų institucijų vardu [veikiantys auditoriai ar ekspertai būtų įpareigoti laikytis profesinės paslapties]. Jokia slapta [konfidenciali] informacija, kurią jie gali gauti atlikdami savo pareigas, išskyrus informacijos santraukas ar bendrą informaciją, iš kurių nebūtų galima nustatyti duomenų apie atskiras investicines įmones, rinkos operatorius, reguliuojamas rinkas ar bet kokį kitą asmenį, negali būti perduota jokiai asmeniui ar institucijai, jeigu tai nesusiję su baudžiamojoje teisėje ar kitose šios direktyvos nuostatose numatytais atvejais.

2. Jeigu yra paskelbtas investicinės įmonės, rinkos operatoriaus ar reguliuojamos rinkos bankrotas arba ji priverstinai likviduojama, konfidenciali informacija, nesusijusi su šiame procese dalyvaujančiomis trečiosiomis šalimis, gali būti atskleista civilinio teismo proceso ar arbitražo metu [civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu], jei tai būtina bylos nagrinėjimui. <...>“

B – Vokietijos teisė

5. Atitinkamos Vokietijos teisės nuostatos yra įtvirtintos:

- Informacijos laisvės įstatymo (*Informationsfreiheitsgesetz*⁷, toliau – IFG) 1 ir 3 straipsniuose, kuriuose atitinkamai nustatyti pagrindinis principas ir ypatingų viešųjų interesų apsauga,
- Kreditų operacijų įstatymo (*Kreditwesengesetz*⁸, toliau – KWG) 9 straipsnyje, kuriame nustatyta konfidencialumo pareiga, ir

3 — 2004 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl informacijos apie emitentus, kurių vertybiniais popieriais leista prekiauti reguliuojamoje rinkoje, skaidrumo reikalavimų suderinimo, iš dalies keičianti Direktyvą 2001/34/EB (OL L 390, p. 38).

4 — 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo (OL L 177, p. 1).

5 — 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su kolektyvinio investavimo į perleidžiamus vertybinius popierius subjektais (KIPVPS), derinimo (OL L 302, p. 32).

6 — 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva dėl finansinių priemonių rinkų, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 85/611/EEB, 93/6/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB bei panaikinanti Tarybos direktyvą 93/22/EEB (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 7 t., p. 263).

7 — 2005 m. rugsėjo 5 d. įstatymas (*BGBL*. 2005 I, p. 2722).

8 — 1998 m. rugsėjo 9 d. įstatymo redakcija (*BGBL*. 1998 I, p. 2776).

— Prekybos vertybiniais popieriais įstatymo (*Wertpapierhandelsgesetz*⁹, toliau – *WpHG*) 8 straipsnyje, kuriame nustatyta konfidencialumo pareiga.

III – Ginčas pagrindinėje byloje, prejudiciniai klausimai ir procesas Teisingumo Teisme

6. Iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad 2005 m. liepos 1 d. *Amtsgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apylinkės teismas) sprendimu buvo pradėta bendrovės *Phoenix* bankroto procedūra. Tuo pat metu šios bendrovės veikla buvo nutraukta ir nuo tol teismo sprendimu vykdomas jos likvidavimas. Bendrovės verslo modelis buvo pagrįstas pinigų išviliojimu iš investuotojų. Nukentėjo maždaug 30 000 investuotojų, o padaryta žala siekia 600 mln. EUR.

7. Vykstant baudžiamajam procesui, 2006 m. liepos 11 d. *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurto prie Maino apygardos teismas) sprendimu du buvę šios bendrovės vadovai buvo pripažinti kaltais dėl piktnaudžiavimo pasitikėjimu ir su investicijomis susijusio sukčiavimo ir jiems buvo skirtos atitinkamai septynerių metų ir keturių mėnesių bei dvejų metų ir trijų mėnesių laisvės atėmimo bausmės.

8. 2012 m. gegužės 21 d. Altmann ir kiti bendraieškiai, remdamiesi IFG 1 straipsniu¹⁰, kreipėsi į *BaFin*, kad galėtų susipažinti su dokumentais, susijusiais su *Phoenix*, kaip antai audito ataskaitomis, sutartimis, bylos dokumentais, vidaus nuomonėmis, atitinkamu susirašinėjimu ir investicinių bendrovių žalos atlyginimo fondo veiklos ir valdymo ataskaitomis. Prašymas nebuvo susijęs nei su komercinėmis paslaptimis, nei su trečiųjų šalių verslo paslaptimis, nei su informacija, kuriai taikoma konfidencialumo pareiga.

9. 2012 m. liepos 31 d. sprendimu *BaFin* daugiausia patenkino prašymą pateikti informaciją. Tačiau ji atsisakė leisti pareiškėjams susipažinti su specialia 2002 m. kovo 31 d. *Ernst & Young* parengta audito ataskaita, taip pat su *Phoenix* auditorių ataskaitomis (ataskaitomis, susijusiomis su 1998–2005 finansiniais metais, arba kitomis ataskaitomis), vidaus nuomonėmis, ataskaitomis, susirašinėjimu, dokumentais, susitarimais, sutartimis, bylos dokumentais ir raštais, susijusiais su *Phoenix* laikotarpiu nuo 1992 m. iki 2005 m., ir su visomis vidaus nuomonėmis bei susirašinėjimu, parengtomis arba vykusiu po minėtos *Ernst & Young* audito ataskaitos pateikimo.

10. *BaFin* atmetė šiuos prašymus tuo pagrindu, kad leidimas susipažinti su prašomais dokumentais turėtų neigiamų pasekmių kontrolės ir priežiūros užduotims, kaip tai suprantama pagal IFG 3 straipsnio 1 punkto d papunktį. Be to, *BaFin* manė, kad dėl KWG 9 straipsnyje ir *WpHG* 8 straipsnyje numatytos konfidencialumo pareigos draudžiama leisti susipažinti su informacija pagal IFG 3 straipsnio 4 punktą¹¹.

11. 2012 m. rugpjūčio 21 d. Altmann ir kiti bendraieškiai pateikė administracinį skundą dėl šio atsisakymo. 2012 m. spalio 9 d. sprendimu *BaFin* atmetė šį skundą. Be atsisakymo pagrindų, jau nurodytų pradiniam sprendime, *BaFin* nusprendė, kad intelektinės nuosavybės apsauga, komercinių ir verslo paslapčių apsauga ir asmens duomenų apsauga prieštarauja bet kokiam leidimui susipažinti su prašoma informacija.

12. 2012 m. lapkričio 12 d. Altmann ir kiti bendraieškiai *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* – prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui – pateikė ieškinį dėl *BaFin* sprendimo. 2012 m. gruodžio 11 d. sprendimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė *BaFin* leisti bent iš dalies susipažinti su prašoma informacija, nepaisant specialios konfidencialumo pareigos, kuri *BaFin* nustatyta pagal KWG 9 straipsnį.

9 — 1998 m. rugsėjo 9 d. įstatymo redakcija (*BGBI.* 1998 I, p. 2708).

10 — Pagal šią nuostatą kiekvienas asmuo gali prašyti federalinių institucijų leisti IFG numatytais sąlygomis susipažinti su oficialia informacija.

11 — Šiose nuostatose yra nustatytos institucijų ir asmenų, vykdančių kredito įstaigų ir kitų finansinių įmonių priežiūrą arba dalyvaujančių ją vykdančių, konfidencialumo pareigos ir konfidencialumo išimties.

13. Iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad byloje, kuri taip pat susijusi su leidimu susipažinti su informacija, turima *BaFin* apie bendrovę *Phoenix*, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas 2008 m. kovo 12 d. sprendimu yra nusprendęs, kad teisė gauti informaciją, kaip tai suprantama pagal IFG 1 straipsnio 1 punktą, yra ir tuo atveju, kai nebereikalaujama laikytis konfidencialumo dėl KWG 9 straipsnyje ir *WpHG* 8 straipsnyje numatyto apsaugos tikslo. Taip pat jis nusprendė, kad nebuvo teisėto intereso išsaugoti minėtos bendrovės komercinių ir verslo paslapčių konfidencialumą, nes prašoma informacija buvo susijusi su pagal baudžiamąją teisę persekiojamais veiksmais arba kitais sunkiais teisės pažeidimais.

14. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad tokiu atveju, kaip nagrinėjamas byloje, nėra būtina saugoti *Phoenix* interesų, todėl išimties tvarka galima nukrypti nuo konfidencialumo pareigos, numatytos KWG 9 straipsnyje ir *WpHG* 8 straipsnyje.

15. Šiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui du prejudicinius klausimus:

„1. <...>¹²

2. Ar priežiūros tarnyba [institucija], kaip antai [*BaFin*], gali asmens, kuris pagal [IFG] pateikė jai prašymą leisti susipažinti su informacija apie konkretų finansinių paslaugų teikėją, atžvilgiu remtis jai, be kita ko, Sąjungos teisėje keliamais konfidencialumo reikalavimais, reglamentuotais [KWG] 9 straipsnyje ir [WpHG] 8 straipsnyje, jeigu finansines paslaugas siūliusios įmonės, kuri šiuo metu yra teismo sprendimu likviduojama nutraukus jos veiklą dėl nemokumo, verslo modelio esmę sudarė sukčiavimas stambiu mastu sąmoningai siekiant apgauti investuotojus, o keliems šios įmonės vadovams galutiniu teismo sprendimu buvo skirta kelerių metų laisvės atėmimo bausmė?“

16. Prašymą priimti prejudicinį sprendimo pateikusio teismo prašymas pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 105 straipsnio 1 dalį taikyti pagreitintą procedūrą 2013 m. birželio 28 d. nutartimi buvo atmestas.

17. Pastabas raštu Teisingumo Teismui pateikė *BaFin*, Vokietijos, Estijos, Graikijos ir Portugalijos vyriausybės, taip pat Europos Komisija.

18. Atsakydamas į Teisingumo Teismo prašymą pateikti paaiškinimus pagal Procedūros reglamento 101 straipsnį prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas 2014 m. gegužės 19 d. raštu pranešė Teisingumo Teismui apie savo sprendimą atsiimti pirmąjį prejudicinį klausimą ir pateikė informaciją, susijusią, be kita ko, su *Phoenix* veikos pobūdžiu ir Direktyvos 2004/39 taikytinumu.

19. 2014 m. birželio 4 d. posėdyje dalyvavo Altmann ir kitų bendraieškių, Frank Schmitt, kaip *Phoenix* bankroto administratoriaus, Vokietijos ir Graikijos vyriausybių, taip pat Komisijos atstovai.

12 — Pirmasis klausimas, kurį prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atsiėmė, buvo suformuluotas taip: „Ar su Europos Sąjungos teise suderinama tai, kad finansines paslaugas teikiančių įmonių kontrolę vykdančioms nacionalinėms įstaigoms keliamų privalomų konfidencialumo reikalavimų, kurie grindžiami susijusiais Sąjungos teisės aktais (šiuo atveju – Direktyva 2004/109/EB, Direktyva 2006/48/EB ir Direktyva 2009/65/EB) ir yra atitinkamai perkelti į nacionalinę teisę [KWG] 9 straipsniu ir [WpHG] 8 straipsniu, gali būti nesilaikoma taikant ir aiškinant nacionalinę procesinės teisės nuostatą, kaip antai pateiktą *Verwaltungsgerichtsordnung* (Administracinių bylų teisenos kodeksas) 99 straipsnyje?“

IV – Vertinimas

A – Išankstinės pastabos

20. Iš pradžių dėl šioje byloje taikytinų Sąjungos nuostatų apibrėžimo primintina, kad prašyme priimti prejudicinį sprendimą buvo nurodytos trys direktyvos, t. y. direktyvos 2004/109, 2006/48 ir 2009/65. Tačiau vykstant procesui Teisingumo Teisme, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo gautas pastabas raštu ir pateiktą klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patvirtino, kad dėl *Phoenix* veiklos pobūdžio turi būti taikomas Direktyvos 2004/39 54 straipsnis.

21. Iš tikrųjų, kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, *Phoenix* nuo 1998 m. kovo 26 d. savo komercinę veiklą vykdė leidimo, išduoto pagal KWG 64e straipsnio 2 dalį, pagrindu. Pagal šią nuostatą KWG 32 straipsnyje numatytas leidimas, kurį *Phoenix* reikėjo gauti dėl jos vykdomų valdymo pavedimų ir portfelio valdymo veiklos, buvo laikomas išduotu, jei kredito įstaiga, iki 1998 m. sausio 1 d. nuolat vykdžiusi savo veiklą neturėdama *BaFin* išduoto leidimo, iki 1998 m. balandžio 1 d. pareikšdavo, kad vykdo veiklą, kuriai pagal KWG reikalingas leidimas, ir ketina ją tęsti. Šioje byloje šios sąlygos buvo įvykdytos. Todėl *BaFin* nereikėjo išduoti specialaus leidimo.

22. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad Direktyva 2004/39 taikoma investicinėms įmonėms ir reguliuojamoms rinkoms¹³. Pagal Direktyvą 2004/39 „investicinė įmonė“ suprantama kaip bet kuris juridinis asmuo, kurio nuolatinis darbas ar veikla yra profesionalus vienos ar daugiau investicinių paslaugų teikimas trečiosioms šalims ir (arba) vienos ar daugiau rūšių investicinės veiklos vykdymas¹⁴. „Investicinės paslaugos ir veikla“ – tai bet kurios minėtos direktyvos I priedo A skirsnyje išvardytos paslaugos ar veikla, susijusios su bet kuriomis I priedo C skirsnyje išvardytomis priemonėmis¹⁵, ir, be kita ko, pavedimų, susijusių su viena ar daugiau finansinių priemonių, priėmimas ir perdavimas, sandorių vykdymas savo sąskaita, portfelio valdymas ir patarimai dėl investavimo, susiję su perleidžiamais vertybiniais popieriais, pinigų rinkos priemonėmis ir kitais išvestiniais susitarimais, susijusiais su vertybiniais popieriais, valiutomis, palūkanų normomis ar pajamomis arba kitomis išvestinėmis priemonėmis, finansiniais indeksais ar finansinėmis priemonėmis, kai atsiskaitant vykdomi barteriniai mainai arba atsiskaitoma pinigais.

23. Pastabas raštu pateikusios šalys ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atrodo, sutinka dėl Direktyvos 2004/39 taikymo *Phoenix*, kaip investicinės įmonės, veiklai. Šiomis aplinkybėmis atliekant nagrinėjimą reikia sutelkti dėmesį į šią direktyvą, nors sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą ji net nebuvo minima¹⁶. Taigi antrąjį prejudicinį klausimą reikia nagrinėti tik Direktyvos 2004/39 54 straipsnio pagrindu.

24. Tai, kad aiškintina direktyva buvo pakeista po nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą įteikimo, šioje byloje Teisingumo Teismui nesukelia neįveikiamos problemos, nes jis gavo papildomos informacijos, kai buvo pateiktos pastabos raštu ir atsakymai į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui užduotus klausimus. Be to, kadangi atsakymas į Teisingumo Teismo procedūros reglamento 101 straipsnio 1 dalimi grindžiamą prašymą pateikti paaiškinimus pagal šio straipsnio 2 dalį buvo įteiktas suinteresuotiesiems asmenims, visos valstybės narės galėjo dalyvauti posėdyje, kad pareikštų nuomonę dėl visų Teisingumo Teismui pateiktų raštų, arba net paprašyti surengti posėdį. Tokiomis aplinkybėmis nereikia kelti klausimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtumo atsižvelgiant į Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnio pirmos pastraipos naudingumo kriterijų¹⁷.

13 — Direktyvos 2004/39 1 straipsnio 1 dalis.

14 — Šios direktyvos 4 straipsnio 1 dalies 1 punktą.

15 — Tos pačios direktyvos 4 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą.

16 — Šiuo klausimu žr. Sprendimą *Fuß* (C-243/09, EU:C:2010:609, 39 ir 40 punktai).

17 — Šiuo klausimu žr. Sprendimą *Medipac-Kazantzidis* (C-6/05, EU:C:2007:337, 31–36 punktai).

25. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas apibūdino *Phoenix* verslo modelį kaip sukčiavimą stambiu mastu. Pritardamas Komisijos išreikštai nuomonei, manau, kad ši aplinkybė negali turėti poveikio Direktyvos 2004/39 taikymui, nes *Phoenix* patvirtinta kaip investicinė įmonė ir buvo *BaFin* prižiūrima kaip tokia.

26. Galiausiai dėl aiškintinos nuostatos apibrėžimo konstatuotina, kad „baudžiamojoje teisėje numatyti atvejai“ kaip išimtys du kartus yra minimi Direktyvos 2004/39 54 straipsnyje, konkrečiai kalbant, jos 1 ir 3 dalyse¹⁸.

27. Mano nuomone, šių dviejų išimčių, kurios iš esmės iki šiol taikomos, priešingai, nei minėto straipsnio 2 dalyje numatyta išimtis, paskirtis – padaryti baudžiamuosius tyrimus ir persekiojimą įmanomus bet kuriuo metu, net kai investicinė įmonė vykdo įprastą veiklą, todėl jos leidžia priežiūros institucijai dėl tokių procedūrų atskleisti informaciją. Be to, mano nuomone, negalima atmesti, kad priežiūros institucija taip pat galėtų baudžiamojoje teisėje numatytais atvejais atskleisti informaciją, kuriai taikoma profesinė paslaptis, visuomenei, pavyzdžiui, siekdama nuraminti rinką, kai yra gandų, kad institucijos prižiūrima įmonė dalyvauja nusikalstamoje veikloje.

28. Tačiau ši prašymą priimti prejudicinį sprendimą administracinis teismas pateikė vykstant administraciniam procesui dėl leidimo susipažinti su informacija ir dokumentais, kuriuos turi konfidencialumo pareigos saistoma institucija. Be to, iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad baudžiamosios bylos buvo baigtos iki pagrindinės bylos pradžios. Taigi, prašant pateikti informaciją ir dokumentus nėra siekiama jų naudoti baudžiamųjų bylų nagrinėjimo tikslais, ir iš esmės baudžiamosios teisės požiūriu „*Phoenix* bylos“, atrodo, nebėra.

29. Todėl išimtys, susijusios su „baudžiamojoje teisėje numatytais atvejais“, nurodytos Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 ir 3 dalyse, neatrodo taikytinos šioje byloje. Kadangi kitos minėto straipsnio dalys, skirtos informacijai atskleisti ir perduoti tarp kompetentingų institucijų, taip pat jai naudoti¹⁹, netaikytinos, reikia sutelkti dėmesį į šio straipsnio 1 ir 2 dalių aiškinimą.

B – Dėl Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 ir 2 dalių

1. Pareiga laikytis profesinės paslapties ir galimybė atskleisti informaciją

30. Direktyvos 2004/39 54 straipsnis, remiantis jo pavadinimu, skirtas profesinei paslapčiai. Jo 1 dalyje yra nustatytas pagrindinis principas, o toliau, 2–5 dalyse, pateikti patikslinimai.

31. Direktyvos 2004/39 54 straipsnyje yra nustatytos pareigos, susijusios su paslapties laikymusi. Šios pareigos yra formuluojamos kaip privalomos. Ir, atvirkščiai, išimtys formuluojamos kaip galimos²⁰. Kitaip tariant, šiame straipsnyje numatyti tam tikri atvejai, kai leidžiama atskleisti informaciją, bet nepatikslinkta nei tai, ar institucijos turi teisinę pareigą atskleisti paslaptis, nei kokios apimties ta pareiga.

18 — Be to, „baudžiamojoje teisėje numatyti atvejai“ kaip išimtys taip pat minimi Direktyvos 2006/48 44 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje ir Direktyvos 2009/65 102 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje.

19 — Žr. Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 3–5 dalis.

20 — Dėl išimčių žr. 1 dalies paskutines eilutes „jeigu tai nesujie su baudžiamojoje teisėje ar kitose šios direktyvos nuostatose numatytais atvejais“, 2 dalį, 3 dalies pradžią ir pabaigą („Nepažeisdamos atvejų, kuriuos apima baudžiamoji teisė“ <...> ir „Tačiau informaciją gaunanti institucija ją gali naudoti kitais tikslais, jeigu informaciją perduodanti kompetentinga institucija, kita institucija, įstaiga ar asmuo leidžia tai daryti“), taip pat minėto 54 straipsnio 4 ir 5 dalis.

32. Iš tiesų Direktyvos 2004/39 54 straipsnyje nurodytos tik situacijos, kai informacijos atskleidimas pagal Sąjungos teisę yra leidžiamas. Teisinės pareigos buvimas gali būti grindžiamas tik kitomis Sąjungos arba nacionalinės teisės nuostatomis, pavyzdžiui, IFG 3 straipsniu arba procesine nuostata, įpareigojančia priežiūros instituciją duoti parodymus civilinėje ar komercinėje byloje. Tačiau priežiūros institucijos pareiga atskleisti informaciją gali būti nustatyta arba taikoma nacionalinės teisės pagrindu tik tiek, kiek leidžiama pagal Direktyvos 2004/39 54 straipsnį.

33. Darytina išvada, kad atsakymas, kurį pateiks Teisingumo Teismas, negali būti grindžiamas argumentų už šioje byloje prašomų informacijos ir dokumentų atskleidimą ir prieš jį pasvėrimu. Šiuos argumentus turi pasverti arba atitinkama institucija, arba kompetentingas nacionalinis teismas, jei pagal Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalį informacijos atskleidimas yra galimas. Teisingumo Teismas turi tik apibrėžti ribas, kurios pagal direktyvos 54 straipsnį taikytinos priežiūros institucijų informacijos atskleidimui, arba, konkrečiau kalbant, iš pradžių nustatyti profesinės paslapties apimtį šioje byloje, paskui apibrėžti, kada yra galima priežiūros institucijos profesinės paslapties išimtis. Reikia pridurti, jog savaime suprantama, kad minėto straipsnio 2 dalis, kaip išimtis, turi būti aiškinama siaurai.

2. Trys konfidencialumo pareigos rūšys

34. Pagal Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 dalį profesinės paslapties dalykas – konfidenciali informacija, kurią vykdydama savo užduotis gavo šioje direktyvoje nurodyta kompetentinga institucija. Minėtoje direktyvoje nėra pateikta nei išsamesnio šios informacijos, nei profesinės paslapties sąvokos apibrėžimo, palyginti su tokiais sąvokomis kaip komercinė paslaptis, verslo paslaptis arba kitos konfidencialumo pareigos, kurios buvo aiškinamos Teisingumo Teismo praktikoje²¹.

35. Manau, kad Direktyvos 2004/39 54 straipsnyje nurodyta informacija, kurią turi finansinių priemonių rinkų priežiūros institucija ir kuri atitinkamai apsaugota „profesinės paslapties“, gali būti priskirta įvairioms konfidencialumo rūšims.

36. Pirma, tai yra informacija, apsaugota vadinamąja „banko“ paslaptimi, apimančia santykius tarp kredito įstaigos, investicinės įmonės arba kitos finansų įmonės ir jos klientų bei sutartis su ja sudariusių asmenų²². Manau, kad Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje nurodyta „konfidenciali informacija, nesusijusi su <...> trečiosiomis šalimis“, yra ši konfidencialios informacijos rūšis.

37. Antra, tai yra informacija, apsaugota prižiūrimų įstaigų „verslo paslaptimi“. Tai komercinės ir verslo paslaptys, kurias turi kredito įstaiga, investicinė įmonė arba kita atitinkama finansų įmonė. Akivaizdu, kad dėl pasitikėjimo, kurį prižiūrimi subjektai būtinai turi turėti kompetentingų institucijų atžvilgiu, tokios paslaptys privalo būti apsaugotos institucijas saistančia pareiga laikytis profesinės paslapties. Priešingu atveju konfidenciali informacija, reikalinga priežiūrai vykdyti, kompetentingoms institucijoms būtų teikiama nenoriai arba net būtų prieštaraujama jos teikimui.

38. Trečia, tai yra informacija, kuriai taikoma priežiūros įstaigų paslaptis, vadinamoji „su rizikos ribojimo priežiūra susijusi“ paslaptis, kurios turi laikytis finansų sektoriaus priežiūros institucija ir joje dirbantys asmenys²³. Ši rūšis apima, be kita ko, kompetentingų institucijų taikomus priežiūros metodus, informacijos pateikimą ir perdavimą tarp įvairių kompetentingų institucijų, taip pat tarp jų ir prižiūrimų ūkio subjektų, ir bet kokią kitą neviešą informaciją apie prižiūrimų rinkų būklę ir jose vykdomus sandorius.

21 — Pavyzdžiui, žr. sprendimus *AKZO Chemie ir AKZO Chemie UK / Komisija* (53/85, EU:C:1986:256, 26–28 punktai) ir *Bank Austria Creditanstalt / Komisija* (T-198/03, EU:T:2006:136, 70–74 punktai).

22 — Sprendimai *der Weduwe* (C-153/00, EU:C:2002:735, 15 ir paskesni punktai) ir *X ir Passenheim-van Schoot* (C-155/08 ir C-157/08, EU:C:2009:368, 50 ir 58 punktai).

23 — Dėl institucijų, kompetentingų kredito įstaigų patvirtinimo ir priežiūros srityje, darbuotojų profesinės paslapties žr. Sprendimą *Hillenius* (110/84, EU:C:1985:495, 27 ir 32 punktai).

39. Esant tokiai situacijai, kaip pagrindinėje byloje, priežiūros institucija turi laikytis šių trijų rūšių konfidencialumo pareigos. Tačiau sąlygos, kuriomis galima nuo jos nukrypti, yra skirtingos²⁴.

40. Pirma, pagal Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje numatytą išimtį neleidžiama atskleisti su trečiosiomis šalimis susijusių paslapčių. Pažymėtina, kad pagrindinėje byloje pateiktas prašymas, atrodo, nesusijęs su šios rūšies informacija.

41. Antra, kalbant apie priežiūros institucijos pareigą laikytis vadinamųjų su rizikos ribojimo priežiūra susijusių paslapčių, pažymėtina, jog *BaFin* atmetė Altmann ir kitų bendraieškių prašymus iš esmės tuo pagrindu, kad leidimas susipažinti su prašomais dokumentais neigiamai paveiktų jos kontrolės ir priežiūros užduočių vykdymą.

42. Vis dėlto man atrodo, kad antrajame prejudiciniame klausime iš tikrųjų yra ne kalbama apie vadinamąsias su rizikos ribojimo priežiūra susijusias paslaptis, o tik klausinama, ar kompetentingos priežiūros institucijos profesinė paslaptis taikoma bankrutavusios arba priverstinai likviduojamos investicinės įmonės, kurios veiklą sudarė pagal baudžiamąją teisę persekiojami veiksmai arba kiti sunkūs teisės pažeidimai, komercinėms arba verslo paslaptims. Taigi toliau nagrinėsiu būtent šį atvejį.

3. Dėl neteisėtą veiklą vykdžiusios bankrutavusios arba priverstinai likviduojamos įmonės verslo paslapčių apsaugos

43. Kalbant apie komercines paslaptis arba kitas verslo paslaptis, aišku, kad suinteresuotumas jų apsauga paprastai gali sumažėti atitinkamai įmonei nutraukus veiklą. Tačiau suinteresuotumas šia apsauga paslapčių, kurios turi komercinę vertę ir kurių ekonominė vertė, kaip įmonės aktyvo dalis, likvidavimo metu gali būti realizuota, atžvilgiu išlieka toks pats.

44. Bankroto administratorius, vykdantis bendrovės *Phoenix* likvidavimą, per posėdį pabrėžė, kad ši bendrovė, nors ir likviduojama, laikotarpiu po bankroto procedūros išlieka jai priklausančių turto ir teisių savininkė. Neteisėtą veiklą vykdžiusi įmonė, likviduojama teismo sprendimu, gali turėti apsaugos vertę komercinių ir verslo paslapčių, pavyzdžiui, tai gali būti verslo galimybių skaičiavimai, informacinės programos arba su pardavimų struktūra susijusi informacija.

45. Taip pat manau, kad bankrutavusi arba teismo sprendimu likviduojama investicinė bendrovė gali turėti informacijos, susijusios su komercinėmis arba net verslo paslaptimis, kurios konfidencialumas kompetentingoje priežiūros institucijoje yra apsaugotas Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 dalyje numatyta profesine paslaptimi. Tačiau šiuo laikotarpiu konfidencialumo pareiga yra mažiau griežta nei tuo metu, kai prižiūrimos įmonės vykdo įprastą veiklą. Iš tikrųjų 54 straipsnio bendra struktūra savaime parodo, kad profesinė paslaptis šių bendrovių atžvilgiu yra silpnesnė, antraip būtų nereikalinga minėto straipsnio 2 dalyje numatyta išimtis.

46. Šiai išvadai nedaro poveikio atitinkamos bendrovės veiklos neteisėtumas. Į šį aspektą gali būti atsižvelgiama, kai taikant Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje numatytą išimtį sprendžiama, ar atskleisti informaciją, ar jos neatskleisti, bet savaime jis nereiškia, kad to paties straipsnio 1 dalyje numatyta profesinė paslaptis netaikoma. Kalbant apie bankrutavusią arba teismo sprendimu likviduojamą investicinę bendrovę, minėta profesinė paslaptis iš tikrųjų apsaugo bendrovės skolininkės kreditorių ir investuotojų, kurie atitinkamu atveju taip pat laikomi nukentėjusiais dėl įmonės vadovybės arba jos dalyvių padarytų pažeidimų, bendrus ekonominius interesus.

24 — Be to, priežiūros institucijos turimoje informacijoje gali būti asmens duomenų. Šių duomenų tvarkymą ir perdavimą reglamentuoja kiti specialūs teisės aktai, pavyzdžiui, 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355).

47. Remiantis tuo, kas išdėstyta, reikia pasiūlyti teigiamą atsakymą į antrąjį prejudicinį klausimą: priežiūros institucija, kaip antai *BaFin*, tokiomis aplinkybėmis, kaip pagrindinėje byloje, gali remtis Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 dalyje numatyta pareiga laikytis profesinės paslapties asmens, kuris jos prašo suteikti informaciją apie investicinę įmonę, atžvilgiu. Tačiau siekiant pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui naudingą atsakymą dar reikia, kad Teisingumo Teismas patikslintų minėto straipsnio 2 dalyje numatytos išimties aiškinimą.

4. Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalies sąvoka „civilinio teismo proceso ar arbitražo metu [civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu]“

48. Kalbant konkrečiau apie Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje numatytą išimtį, pažymėtina, kad tai yra aiškiai apibrėžta išimtis, kuri taip suformuluota:

„Jeigu yra paskelbtas *investicinės įmonės*, rinkos operatoriaus ar reguliuojamos rinkos *bankrotas* arba ji priverstinai *likviduojama*, konfidenciali informacija, nesusijusi su šiame procese dalyvaujančiomis trečiosiomis šalimis, gali būti atskleista *civilinio teismo proceso ar arbitražo metu [civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu]*, jei tai būtina bylos nagrinėjimui.“²⁵

49. Taigi, kad būtų taikoma minėta 2 dalis, iš pradžių reikia, kad būtų paskelbtas atitinkamo ūkio subjekto, nagrinėjamu atveju – investicinės įmonės, bankrotas arba priverstinis likvidavimas. Tokiu atveju Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 dalyje numatyta kliūtis atskleisti konfidencialią informaciją gali būti panaikinta taikant šio straipsnio 2 dalyje numatytą išimtį. Tačiau, kaip jau pažymėjau, šios nuostatos pagrindas negali būti atskleista informacija, susijusi su trečiosiomis šalimis. Be to, informacijos atskleidimas turi įvykti „civilinio teismo proceso ar arbitražo metu [civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu]“, o atskleistina informacija turi būti „būtina bylos nagrinėjimui“.

50. Svarbu pažymėti, jog šiai nuostatai taikyti reikia, kad būtų paskelbtas investicinės įmonės, rinkos operatoriaus ar reguliuojamos rinkos bankrotas arba kad ji būtų priverstinai likviduojama. Kitaip tariant, ši išimtis tampa taikytina tik tuomet, kai padėtis iš tikrųjų yra sudėtinga ir atitinkamas ūkio subjektas nutraukė įprastą savo veiklą. Ši aplinkybė pateisina galimybę nesilaikyti kompetentingą priežiūros instituciją saistančios profesinės paslapties, kad būtų galima atsižvelgti į kitus teisėtus interesus, ypač į interesus, susijusius su tinkama civilinių ir komercinių bylų nagrinėjimo eiga.

51. Prašymas atskleisti konfidencialią informaciją turi būti pateiktas civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu²⁶. Dėl šio kriterijaus aiškinimo kyla du klausimai, tarpusavyje labai susiję, dėl kurių šalys daug ginčijosi. Pirmasis klausimas susijęs su ryšiu tarp civilinės arba komercinės bylos nagrinėjimo ir konfidencialios informacijos, kuri apsaugota Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 1 dalyje numatytos profesinės paslapties, atskleidimo. Antrasis klausimas susijęs su ryšiu tarp nacionalinės procesinės teisės sąvokų ir sąlygos, kad bylos turi būti civilinės arba komercinės.

52. Dėl pirmojo aspekto pažymėtina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas leido atskleisti informaciją civilinių arba komercinių bylų nagrinėjimo metu, o ne siekiant iškelti šias bylas. Todėl, atsižvelgiant į išimties formulavimą, kad būtų taikytina Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalis, reikalaujama, kad *vyktų* civilinės arba komercinės bylos nagrinėjimas.

25 — Kursyvu išskirta mano. Pažymėtina, kad struktūros ir turinio požiūriu panašios išimties yra numatytos Direktyvos 2006/48 44 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje ir Direktyvos 2009/65 102 straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje. Ir, atvirkščiai, Direktyvos 2004/109 25 straipsnio 1 dalis yra grindžiama kitokiu požiūriu, joje neminimas apribojimas, susijęs su „civilinėmis ir komercinėmis bylomis“, ir valstybėms narėms paliekama teisė nustatyti galimas išimtis: „informacija, sudaranti profesinę paslaptį, negali būti atskleista jokiam kitam asmeniui arba valdžios institucijai, išskyrus atvejus, numatytus valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose.“

26 — Vokiečių kalba „in zivil- oder handelsrechtlichen Verfahren weitergegeben werden“, anglų – „may be divulged in civil or commercial proceedings“, suomių – „siviili- tai kauppaioikeudellisessa menettelyssä“ (kursyvu išskirta mano).

53. Sąlygą, susijusią su tuo, kad turi vykti civilinės arba komercinės bylos nagrinėjimas, savaime įvykdo pati bankroto arba likvidavimo procedūra. Tačiau, mano nuomone, atitinkamos nuostatos formulavimas rodo, kad teisės aktų leidėjas nenorėjo atvejų, kada konfidencialią informaciją galima atskleisti, apriboti tik šiomis procedūromis, o atvirkščiai – siekė įtraukti kitas procedūras, susijusias su atitinkama pagrindine procedūra²⁷.

54. Taigi, Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje numatyta išimtis taip pat gali būti taikoma nagrinėjant civilines arba komercines bylas tarp bankrutavusios arba teismo sprendimu likviduojamos bendrovės ir trečiosios šalies – dėl bendrovės skolų išieškojimo, jos turto grąžinimo arba jos sutartinės arba deliktinės atsakomybės. Siekiant Sąjungos teisės aktų tikslų, susijusių su finansų rinkomis, aiškiai būtina, kad priežiūros institucijos kiek įmanoma padėtų prireikus nustatyti bankrutavusios investicinės įmonės ekonominius ir teisinius santykius. Tačiau iš Sprendimo *Paul ir kt.* matyti, kad tai įmanoma tik jei laikomasi apribojimų, kylančių iš viešojo intereso apsaugos, ypač finansų sistemos stabilumo – priežiūros institucijoms nustatytų pareigų²⁸.

55. Manau, Sąjungos teisė taip pat nedraudžia, kad tai būtų bylos, keliamos arba bankrutavusios ar likviduojamos bendrovės interesais (*actio pro socio*), arba jų pačių interesais, tarp kitų suinteresuotųjų asmenų, pavyzdžiui, pirma, atitinkamos bendrovės investuotojų arba individualių kreditorių ir, antra, jos vadovybės, jos dalyvių arba darbuotojų, jei tokie ieškiniai yra priimtini pagal nacionalinę teisę.

56. Tačiau minėta išimtis neapima prašymo, kurio tikslas – gauti priežiūros institucijos turimą konfidencialią informaciją siekiant surasti, ar iš šios informacijos kas nors gali būti naudinga, kad būtų galima pateikti savarankišką vélesnį ieškinį, nesusijusį su vykstančiu civilinės arba komercinės bylos nagrinėjimu.

57. Dėl antrojo aspekto, kaip ir Komisija, manau, kad Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje savaime nėra apibrėžiama nacionalinio teismo rūšis, o veikiau kalbama apie proceso, kuriam vykstant gali būti atskleista informacija, pobūdį. Taigi negalima atmesti, kad civilinė arba komercinė byla išimtinėmis sąlygomis pagal nacionalinę teisę gali būti nagrinėjama administraciniame teisme. Taigi civilinių ir komercinių bylų nagrinėjimo sąvoka nėra susijusi su procesais, numatytais Sąjungos teisės aktuose dėl bendradarbiavimo civilinėse ir komercinėse bylose.

58. Tačiau atskiras administraciniame teisme vykstantis administracinis teismo procesas, susijęs su leidimu susipažinti su priežiūros institucijos turimais dokumentais ir informacija, kurio tikslas – ne užtikrinti teisingą procesą vienai iš nagrinėjamos civilinės arba komercinės bylos šalių, o įgyvendinti skaidrumo principą, kalbant apie galimybę susipažinti su administraciniais dokumentais ir informacijos laisvę, visiškai nepatenka į civilinės arba komercinės bylos nagrinėjimo sąvoką, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalį.

59. Galiausiai primintina, kad atskleistina informacija turi būti *būtina* nagrinėjant atitinkamą civilinę arba komercinę bylą. Taigi atskleidimas turi būti ribojamas. Visų pirma atitinkama priežiūros institucija pati turi įvertinti, ar yra būtina atskleisti informaciją. Tačiau, laikantis nacionalinėje teisėje nustatytų ribų, vertinti, kas yra būtina vykstančiam procesui, gali būti pavesta civilinę arba komercinę bylą nagrinėjančiam teismui. Jei institucijos ir atitinkamą civilinę arba komercinę bylą nagrinėjančio teismo nuomonės išsiskirtų, tai, ar civilinių arba komercinių bylų teismas turi jurisdikciją priimti įpareigojamąjį sprendimą šiuo klausimu, taikydamas procesines nuostatas dėl įrodymų administravimo, ar perduoti klausimą spręsti kompetentingam administraciniam teismui, turi būti nustatoma pagal nacionalines nuostatas, reglamentuojančias jurisdikcijos paskirstymą tarp bendrosios kompetencijos ir administracinių teismų.

27 — Ši išvada kyla iš to, kad vartojama daugiskaita ir nėra ribojamosios nuorodos į pagrindinę bankroto arba likvidavimo procedūrą. Jei teisės aktų leidėjas norėtų apriboti galimybę atskleisti informaciją tik šiomis dviem procedūromis, jis pasirinktų formulavimą, kuriuo aiškiai nurodoma bankroto arba likvidavimo procedūra.

28 — Šiuo klausimu žr. Sprendimą *Paul ir kt.* (C-222/02, EU:C:2004:606, 40, 44 ir 47 punktai).

60. Atsižvelgiant į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo nurodytą informaciją, pagrindinėje byloje vyko atskiras administracinis procesas, nepatenkantis į Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalyje numatytą taikymo sritį. Jei taip yra, – o tai patikrinti turi nacionalinis teismas, – minėtoje byloje numatyta išimtis netaikytina.

V – Išvada

61. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Verwaltungsgericht Frankfurt am Main* pateiktą prejudicinį klausimą:

Kompetentinga priežiūros institucija asmens, pateikuso jai prašymą leisti susipažinti su informacija apie konkrečią investicinę įmonę, kuri šiuo metu teismo sprendimu yra likviduojama nutraukus jos veiklą dėl nemokumo, atžvilgiu gali remtis jai Sąjungos teisėje keliamais konfidencialumo reikalavimais, be kita ko, profesine paslaptimi, numatyta 2004 m. balandžio 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/39/EB dėl finansinių priemonių rinkų, iš dalies keičiančios Tarybos direktyvas 85/611/EEB, 93/6/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2000/12/EB bei panaikinančios Tarybos direktyvą 93/22/EEB, 54 straipsnio 1 dalyje, net jei minėtos bendrovės verslo modelio esmę sudarė sukčiavimas stambiu mastu sąmoningai siekiant apgauti investuotojus, o keliems šios įmonės vadovams galutiniu teismo sprendimu buvo skirta kelerių metų laisvės atėmimo bausmė.

Kad ir kaip būtų, jei buvo paskelbtas investicinės įmonės bankrotas arba ji yra priverstinai likviduojama, konfidenciali informacija, jeigu ji nėra susijusi su trečiosiomis šalimis, Direktyvos 2004/39 54 straipsnio 2 dalies pagrindu gali būti atskleista tik civilinių ar komercinių bylų nagrinėjimo metu ir jei tai būtina nagrinėjant bylą. Ši konfidenciali informacija negali būti atskleista tam, kad padėtų pagrįsti savarankišką vėlesnį ieškinį, nesusijusį su vykstančiu civilinės arba komercinės bylos nagrinėjimu.